

Письменники (скорочено)

Остап Вишня

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

На початку твору Остап Вишня попереджує, що слово "письменник" походить від дієслова "писати", а не від якогось там іншого дієслова. І справжній письменник пише весь час. А починається з того, що він йде у редакцію газети і пропонує свої твори. Коли редактору вони не підходять, письменник пише і "таке", і "отаке", і яке попросять. І пішло. А як уже пішло, то тоді держись. Потім так місяців через два, дивись, уже в "Гарті", або в "Плузі", або в "Більшовику".

Далі зростає письменникова платформа, тепер – виключно радянська, світогляд – революційний, ідеологія – пролетарська або пролетарсько-селянська... Залежно від таланту письменники мають іноді дуже добрі штани, іноді діряві. Здебільша усі мають довге волосся.

Довжиною рядка письменники поділяються на прозаїків, на поетів і на футуристів. У прозаїків рядок дуже широкий, і дуже довгий, і дуже дешевий. У поетів – рядок коротенький, яскравий. І на кінці в нім причеплено або риму, або асонанса, або алітерацію. Коли цього не причеплено, то такий вірш зветься верлібром, або ліверною ковбасою. Футуристи – ще не є справжні письменники. Це письменники майбутні. Ще колись писатимуть, а тепер вони тільки бавляться, вчаться на письменників і лаються.

Незрозумілістю свого твору письменники поділяються на символістів (пишуть віршами "символ віри"), імажиністів (від слова "і ми мажемо", їх є мало), неокласиків (говорять "ви нас не розумієте"), реалістів (скінчили реальну школу й не склали конкурсу до політехніки).

Є ще особливий ґатунок письменників. Це так звані гумористи – нещасний народ, бо, навіть коли зуби болять, мусять писати щось "веселе".

Найголовніше в письменникові – талант. Нема неталановитих письменників. І не буде ніколи. Попробуйте сказати якому-небудь, що він неталановитий... Де в письменника той талант знаходиться – не знаю. Ніколи навіть бачити його не доводилось...

Найголовніше для письменника – гонорар. Задля нього можна навіть отакі вірші встругнуть: "Коли я бачу на вулицях тічку І коло неї ватагу собак, Я згадую гарну дівчину, Оточену компліментами Перехожих гуляк..." (Гео Шкурупій, Барабан, стор. 16) Коли б не було на світі гонорару, поет пройшов би собі повз тічку і не звернув би увагу. От що значить – гонорар...

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу